

ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ Β. ΔΗΜΗΤΡΑΚΟΥ

ΝΕΟΝ ΛΕΞΙΚΟΝ

ΟΡΘΟΓΡΑΦΙΚΟΝ ΚΑΙ ΕΡΜΗΝΕΥΤΙΚΟΝ
ΟΛΗΣ ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΓΛΩΣΣΗΣ

ΑΡΧΑΙΑΣ — ΜΕΣΑΙΩΝΙΚΗΣ — ΚΑΘΑΡΕΥΟΥΣΗΣ — ΔΗΜΟΤΙΚΗΣ

Ἐπιτομή τοῦ Μεγάλου 9τόμου Λεξικοῦ ὅλης τῆς Ἑλληνικῆς Γλώσσης

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ (30 - 12 - 1953)

αἰὲν ἀριστεύειν καὶ
ὑπείροχον ἔμμεναι ἄλλων
(Ὅμηρος)

ΕΚΔΟΣΙΣ Β' ΒΕΛΤΙΩΜΕΝΗ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

	Σελίς
1. Πρόλογος	3
2. Εἰσαγωγή κατὰ Γ. Χατζηδάκιν	4
3. Λεξικόν Ὀρθογραφικόν καὶ Ἑρμηνευτικόν	1—1338
4. Λεξικόν Κυρίων ὀνομάτων (γεωγρ. κ. ἱστορικῶν)	1339—1468
5. Λεξικόν Ἀρκτικολέξων (ἐπωνυμιῶν συντετμημένων)	1469—1480
6. Λεξικόν Διεθνῶν καὶ Ἑλληνικῶν φράσεων	1481—1498
7. Λεξικόν Κλίσεως ὀνομάτων κ. ρημάτων (ΚΛΕΙΔΙ)	1499—1514
8. Λεξικόν Διεθνῶν Λέξεων	1515—1526

Λεξ 74

ΕΚΔΟΣΕΙΣ "ΠΕΡΓΑΜΗΝΑΙ,"
ΑΘΗΝΑΙ

COPYRIGHT 1957
By D. DIMITRAKOS

Έτυπώθη εις τὸ Ἐργοστάσιον Γρα-
φικῶν Τεχνῶν τοῦ Ἀρχαίου Ἐκδο-
τικοῦ Οἴκου Δημ. Δημητράκου Α. Ε.

PRINTED IN GREECE

ὕπλεγμα-ατος τὸ AN, μικρὸν ἢ ἀφήμαντον ὑπόλοιπον, ἀπομεινάρει.
ὕπλεγματικός-ή-όν N, ὁ ἀναφερόμενος εἰς ὑπὸ-λεγμα, ὁ ἀπομένον ὡς ὑπὸλεγμα.
ὕπολείπω AN, ἀφήνω ὡς ὑπόλοιπον ἢ ὀπίσω. 2 A παραλείπω. 3 A δὲν ἐπαρκῶ, δὲν φθάνω. 4 μέσ., μένω ὡς ὑπόλοιπον, ἀπομένω. β) A παραμένω εἰσέτι ὀπίσω εἰς. γ) μένω ὀπίσω, καθυστερῶ, εἶμαι κατώτερος. δ) A ἐκλείπω, τελειώνω. ε) A καταλείπω ὀπίσω μου ἢ δι' ἑμαυτόν.
ὕπολευκαίνομαι A, γίνομαι λευκὸς κάτωθεν.
ὕπολευκοκυττάρωσις-εως ἢ κ. -**κυτόττωσις** N, Ιατρ., ἐλάττωσις τοῦ ἀριθμοῦ τῶν λευκῶν αἰμοσφαιρίων τοῦ αἵματος κάτω τοῦ φυσιολογικοῦ.
ὕπόλευκος-ον AN, ὁ ὀλίγον τι λευκός, ἀσπριδερός.
ὕπόλημμα-ατος τὸ A, τὸ συλληφθέν ἐν διανοίᾳ.
ὕπόληνον τὸ AN, **πολήνη** κ. **πολήμι** Δ, ἀγγεῖον τιθέμενον ὑπὸ τὸ στόμιον ληνοῦ.
ὕποληπτικός-ή-όν A, ἀντιληπτικός.
ὕποληπτομαι N, ἔχω εἰς ὑπόληψιν, ἐκτιμῶ.
ὕποληπτός-ή-όν A, δεκτικὸς κατανοήσεως.
ὕποληψις-εως ἢ AN, -**η** Δ, τὸ ὑπολαμβάνειν, τὸ ἐκδέχεσθαι τὸν λόγον, εἰς ὃ σημεῖον ἄλλος τις ἐπαύσε ὁμιλῶν. 2 A ἀπάντησις. 3 A κατανοήσις, ἀντίληψις. 4 A προκατάληψις, ὑπόνοια. 5 καλὴ ἰδέα περὶ τίνος, ἐκτίμησις. β) N καλὴ φήμη, γενικὸς σεβασμός.
ὕπολιζων-ον, γεν. -ονος, ἐπ. A, (συγκρ. βαθμ. βλ. ὀλίγος): ὁ κατὰ τι ὀλιγώτερος.
ὕπολογίζω N, **ὕπολογίζομαι** AN, εὐρίσκω διὰ τοῦ λογαριασμοῦ, λογαριάζω. 2 συγκαταριθμῶ. 3 μτφ. λαμβάνω ὑπ' ὄψιν μου, ἀποδίδω σημασίαν. 4 A μέσ., κάμνω ὑπολογισμόν, λογαριασμόν. β) μτφ. λαμβάνω ὑπ' ὄψιν μου. γ) ἐξετάζω.
ὕπολογισμός ὁ AN, λογαριασμός N. 2 τὸ λαμβάνειν τι ὑπ' ὄψιν. 3 N μτφ. ὑστερόβουλος σκέψις.
ὕπολογιστής ὁ N, βοηθητικὸς λογιστής. 2 μτφ. πρόσωπον ὑστεροβούλως σκεπτόμενον.
ὕπολογιστικός-ή-όν N, ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὸν ὑπολογισμόν ἢ τὸν ὑπολογιστὴν βλ.λ. 2.
ὕπόλογος-ον AN -**η** Δ, ὁ ἔχων νὰ δώσῃ λόγον, ὑπεύθυνος. 2 A φρ. ἐν ὑπολόγῳ ποιοῦμαι τι, λαμβάνω τι ὑπ' ὄψιν.
ὕπολογῶ(-έω) A, ὑπολογίζω τι.
ὕπόλοιπος-ον AN -**η** Δ, ὁ ἀπομεινῶς ὀπίσω A. 2 λοιπός ἢ καθυστερούμενος. 3 A ἐλλιπής. 4 N οὗς. **ὕπόλοιπον** τό, ὃ,τι ὑπολείπεται ἢ καθυστερεῖται. β) μαθημ., τὸ ἐξαγόμενον τῆς ἀφαιρέσεως.
ὕπολόχαγος ὁ A, ὁ ὑπὸ τὸν λοχαγὸν ἀξίωματικός.
ὕπολοχαγός ὁ N, ἀξίωματικός τοῦ στρατοῦ, φέρων βαθμὸν ἀμέσως κατώτερον τοῦ λοχαγοῦ.
ὕπολύριος (δόναξ) ὁ A, ἐγκάρσιος κάλαμος ὑποτιθέμενος τῇ λύρᾳ, εἰς ὃν προσεδέοντο αἱ χορδαί.
ὕπολύω A, χαλαρῶ κάτωθεν. 2 ἐπὶ ὑποζυγίων: λύω ἀπὸ τοῦ ζυγοῦ. 3 ἐπὶ προσ.: ἐλευθερῶ ἀπὸ τῶν δεσμῶν. 4 λύω κ. ἐκβάλλω τὰ ὑποδήματα τίνος κ. μέσ., βγάζω τὰ ὑποδήματά μου.
ὕπολωρίς-ίδος ἢ N, στρατ., τμήμα ἀμυντικῶς ὀργανωμένου τομέως, κατεχόμενον ὑπὸ λόχου.
ὕπομάζιος-ον AN, ὁ ὑπὸ τὸν μαστὸν κείμενος ἢ τιθέμενος. 2 Οὗς. **ὕπομάζιον** τό, θηλάζον νήπιον A. β) στηθόδεσμος ἀνέχων τοὺς μαστούς.
ὕπομακρος-ον A, ὁ ὀλίγον τι μακρὺς, μακρουλός.
ὕπομαλακίζομαι A, φέρομαι μετὰ τίνος δειλιάς.
ὕπομανία ἢ N, Ιατρ.; ἐλαφρῶς μορφῆς **μανία**.
ὕπομανιακός-ή-όν N, ὁ τῆς ὑπομανίας. 2 ἐπὶ προσ.: ὁ πάσχων ἐξ ὑπομανίας.
ὕπομάνικον τὸ N, ἐκκλ., ἐπιμάνικον.
ὕπομαντεύομαι A, εἰκάζω πως, μαντεύομαι ἐν μέρει.

ὕπομαργος-ον A, τρελλούτσικος· ἐν χρ. μόν. ἐν τῷ συγκρ. **ὕπομαργότερος**.
ὕπομάσσω, ἀττ. -άττω, A, ὑπαλείφω.
ὕπομασχάλος-ον MN, κ. -**αλιαίος**-αία-ον N, ὁ ὑπὸ τὴν μασχάλην κείμενος. 2 Οὗς. **ὕπομάσχαλον** τό, σακκίδιον ὑπὸ τὴν μασχάλην κρεμάμενον M. β) N τὸ ὑπὸ τὴν μασχάλην μέρος τοῦ σώματος.
ὕπομέγιστος-ίστη-ον N, ὁ πλησιάζων νὰ λάβῃ τὴν μέγιστην αὐτοῦ τιμὴν.
ὕπομειδίμα-ατος τὸ MN, ἐλαφρὸν μειδιάμα.
ὕπομειδιῶ(-άω) AN, μειδιῶ ἐλαφρῶς, χαμογελῶ.
ὕπομέλας-αίνα-αν, γεν. -ανος, AN, μαυριδερός.
ὕπομέμορομαι A, κατηγορῶ κάπως ἢ κρυφίως.
ὕπομενετικός-ή-όν κ. -**μενητικός** A, ὁ ἔχων τὴν δύναμιν τῆς ὑπομονῆς, ὑπομονητικός.
ὕπομένω AN, μένω ὀπίσω, παραμένω A. 2 A μένω ἐν τῇ ζωῇ. β) εἶμαι αἰώνιος. 3 A μτφ., ἀναμένω, περιμένα. 4 καρτερῶ, ἀνέχομαι, ὑποφέρω. 5 A δέχομαι. 6 A μένω σταθερός, ἀμετακίνητος εἰς τὴν θέσιν μου.
ὕπομηχανικός ὁ N, βοηθὸς ἢ ἀντικαταστάτης μηχανικοῦ. 2 τίτλος πτυχιούχων τῶν προσηρτημένων Σχολῶν (τοῦ Μικροῦ) Πολυτεχνείου.
ὕπομ(ε)ίγνυμι A, προσθέτω τι δι' ἀναμείξεως. 2 μτφ. πλησιάζω κρυφίως εἰς τι.
ὕπομικροσκοπικός-ή-όν N, ὁ οὔτε διὰ τοῦ μικροσκοπίου γενόμενος ὁρατός.
ὕπομιμνήσκω AN, ὑπεθυμίζω. 2 A μέσ., ἀνακαλῶ εἰς τὴν μνήμην μου. β) ποιοῦμαι μνεῖαν.
ὕπομισθος-ον AN, κ. -**μισθιος**-ον A, μισθωτός.
ὕπομισθῶ(-όω) N, -**ώνω** Δ, λαμβάνω τι ἐπ' ἐνοικίῳ παρ' ὑπεκμισθωτοῦ, ὑπνοικιάζω. Οὗς. **ὕπομισθωσις**-εως ἢ ἡ.
ὕπομισθῶμα-ατος τὸ N, τὸ χρηματικὸν τμήμα τῆς ὑπομισθώσεως.
ὕπομισθωτής ὁ, -**μισθώτρια** ἢ, N, ὁ ὑπομισθῶν.
ὕπομνάομαι ἐπ. A, δολίως ἐπιζητῶ, προσπαθῶ νὰ μνηστευθῶ, νὰ λάβω γυναικα.
ὕπομνημα-ατες τὸ AN, ἀνάμνησις Ἄ. 2 A μέσον ἢ τρόπος ὑπομνήσεως. 3 A κατὰ πλ., ἀπομνημονεύματα. 4 A ἀντίγραφον ἐπιστολῆς. 5 A σημειώσεις καταχωρουμένη ὑπὸ ἐμποροῦ εἰς τὰ βιβλία του. 6 A κατὰ πλ., τὰ πεπραγμένα σωματοῦ τίνος, τὰ πρακτικά. 7 MN κατὰ πλ., ἐρμηνευτικαὶ σημειώσεις, σχόλια. β) A ἔγγραφος ἔκθεσις περὶ τίνος.
ὕπομνηματίζω AN, συντάσσω ἐρμηνευτικὰς σημειώσεις εἰς συγγραφεῖς, σχολιάζω. 2 A ἐκθέτω ἔγγραφως. 3 A μέσ., σημειῶ τι χάριν μνεῖας. β) γράφω ἀπομνημονεύματα.
ὕπομνηματικός-ή-όν AN, ὁ τοῦ ὑπομνήματος ἢ ὁ πρὸς ὑπόμνησιν χρησιμεύων. Ἐπιρρ. -**ῶς**.
ὕπομνηματισμός ὁ AN, -**άτισις**-εως ἢ MN, κατὰ πλ., ἀπομνημονεύματα A. 2 A ἔγγραφον, δι' οὗ ἐκτίθεται τι. 3 MN συγγραφή ἐρμηνευτικῶν σημειώσεων εἰς συγγραφέα.
ὕπομνηματιστής ὁ MN, ὁ συντάσων ἐρμηνευτικὰς σημειώσεις εἰς συγγραφεῖς, σχολιαστής.
ὕπομνηματογράφος ὁ MN, ἐκκλ. ἀξίωμα.
ὕπομνησις-εως ἢ AN, ὑπεθυμίσις. 2 A μνεῖα. 3 A ἐξιστόρησις, ἀφήγησις.
ὕπομνηστεύομαι A, μνηστεύω τέκνον μου.
ὕπομνηστικός-ή-όν AN, ὁ ὑπομιμνήσκων, ὁ χρησιμεύων εἰς ὑπόμνησιν. Ἐπιρρ. -**ῶς**.
ὕπομνυμι A, ἐπιβεβαιῶ δι' ὄρκου. 2 μέσ., ὁμνῶ ὅτι κωλύομαι νὰ παραστῶ εἰς δίκην κ. ἐνεκα τούτου ζητῶ τὴν ἀναβολὴν τῆς.
ὕπομοίραρχος ὁ N, ὁ ἀμέσως ὑπὸ τὸν μοίραρχον ἀξίωματικός τῆς χωροφυλακῆς κ. ὁ βαθμὸς του.

ὕπομονετικός-ή-ό Δ, ὑπομονητικός. Ἐπιρρ. -ά.
ὕπομονεύω Δ, κάμνω ὑπομονήν, ἐγκαρτερῶ.
ὕπομονή ἢ AN, ἢ εἰς τὰ ὀπίσω παραμονή A.
 2 ἐγκαρτέρησις. 3 A ἀσκήσις εἰς τὴν ἐγκαρτέρη-
 σιν. 4 A ἀνθεκτικότης. 5 N ἀνεκτικότης.
ὕπομονητικός-ή-όν AN, -μονετικός Δ, καρτερικός.
 2 N ἀνεκτικός. Ἐπιρρ. -ῶς.
ὕπομόχθηρος-ον A, ὁ ἐσθημένος ἀξίας, παρα-
 κατιανός.
ὕπομοχλεύω AN, ἐνεργῶ ὡς μοχλός A. 2 N κι-
 νῶ διὰ μοχλοῦ, ὑποκινῶ κ. μτφ.
ὕπομόχλιον τὸ AN, τὸ ὑποστήριγμα, τὸ σημεῖον
 στηρίξεως τοῦ μοχλοῦ.
ὕπομωρος-ον A, κουτούτσικος.
ὕποναύαρχος ὁ N, ὁ μετὰ τὸν ἀντιναύαρχον ἀνώ-
 τερος ἀξιωματικός ἐν τῷ ναυτικῷ κ. ὁ βαθμὸς του.
ὕπονέφελος-ον A, ὁ ὑπὸ τὰς νεφέλας.
ὕπονῆιος-ον ὁ A, ὑπὸ τὸ ὄρος Νῆιον.
ὕπονῆχομαι A, κολυμβῶ ὑπὸ τὸ ὕδωρ.
ὕπονίφει κ. -νίφει A, χιονίζει ἐλαφρῶς. 2 νύξ
 ὑπονιφομένη, χιονώδης, χιονισμένη νύχτα.
ὕπόνοια ἢ AN, ὑποψία, ὑπόθεσις. 2 A γνώμη.
 3 A ὁ βαθύτερος, ὁ ἀληθής σκοπός. 4 A ἢ ὑπο-
 λαυθάνουσα ἐννοια τῶν μύθων κ. τῶν ἀλληγοριῶν.
ὕπονομευτής ὁ, -εὔτρια ἢ, N, ὁ ὀρύσσων ὑπὸνό-
 μους. 2 μτφ: ὁ δολίως ἢ κρυφίως ἐνεργῶν, ἵνα
 βλάβῃ τινά.
ὕπονομεύω AN, ὑποσκάπτω τὸ ἔδαφος δι' ὑπὸνό-
 μου. 2 A μτφ. ἐνεργῶ κρυφίως, δολίως ὑποκινῶ.
 3 N μτφ. βλάπτω τινά ἢ τι διὰ δολίων ἐνερ-
 γειῶν. Οὐσ. N ὑπονόμεις-εως ἢ. Ἐπιθ. N ὑπο-
 νομευτικός-ή-όν, ἐν χρ. ἰδ. μτφ.
ὕπονομηδόν ἐπιρρ. A, δι' ὑπογείων ὀχετῶν.
ὕπονομίσκος ὁ N, στρατ., μικρὰ ἀμυντικὴ ὑπόνομος.
ὕπόνομος-ον A, -ος ὁ, ἢ AN, ὑπόγειος, ὁ ὑπογείως
 ἐσκαμμένος. 2 Οὐσ. ὑπόνομος ὁ, ὑπόγειος δίο-
 δος, λαγούμι. β) A ὑδραγωγεῖον. 3 Οὐσ. ὑπό-
 νομος ἢ AN, -ος ὁ Δ, ὑπόγειος ὀχετὸς πρὸς
 ἀποκομιδὴν τῶν ἀκαθάρτων ὑδάτων. β) N ἀμυν-
 τικὸν ὑπόγειον ἔργον.
ὕπονοστῶ(-έω) A, ἐπανέρχομαι. 2 κατακαθίζω.
 3 κατέρχομαι εἰς βάθος. 4 μτφ. καταλήγω εἰς τι,
 ξεπέφτω.
ὕπονω(-έω) AN, ὑποψιάζομαι A. 2 A σχημα-
 τίζω εἰκασίας περὶ τινος. 3 N ἐκφράζω τι ἐμ-
 μέσως, συγκεκαλυμμένως, ὑποσημαίνω.
ὕπουσσω A, νύσσω, κεντῶ ἐπιφανειακῶς.
ὕπουστάζω A, ἐλαφρῶς, ὀλίγον νυστάζω.
ὕπόξανθος-ον AN, ὁ ὀλίγον τι ξανθός, ξανθωπός.
ὕποξ(ε)ίδιον τὸ N χημ., τὸ ἐκ τῶν ὀξειδίων στοι-
 χεῖον τινὸς πτωχότερον εἰς ὀξυγόνον.
ὕποξενίζω A, μεταχειρίζομαι ξενικὰς λέξεις ἢ φρά-
 σεις ἐν τῷ λόγῳ.
ὕπόξινος-ον N, ὁ ὀλίγον τι ξινός, ξινούτσικος.
ὕπόξυλος-ον A, ἐπὶ κοσμήματος κ. ἀγαλμάτων: ὁ
 ἔχων τὸ ἐσωτερικὸν ξύλινον.
ὕποξυροῦμαι(-έομαι) A, εὔχρ. ἢ μτφ. παθ. παρακ.
 ὑπεξυρημένος: ξυρίζομαι ὑπὸ τὸν πῶγονα.
ὕποπαλαίω A, παλαίω τιθέμενος ὑποκάτω.
ὕποπαρωθῶ(-έω) A, ὠθῶ ἡρέμα ἢ κρυφίως.
ὕποπεινῶ(-άω) A, εἶμαι διαρκῶς πεινασμένος.
ὕποπελάγιος-ον N, ἐπὶ θαλασσίων ὀργανισμῶν: ὁ
 προσκεκολλημένος ἢ ἔρπων εἰς τὸν βυθόν.
ὕπόπεμπος-ον A, ὁ ὡς κατάσκοπος πεμφθείς.
ὕποπέμπω A, ρίπτω ἀνωθεν πρὸς τὰ κάτω. 2 πέμ-
 πω λάθρα. 3 πέμπω μὲ δόλιον σκοπὸν, ἀπο-
 στέλλω τινά που πρὸς κατασκόπευσιν. 4 εἰσά-
 γω τινά ὡς ψευδομάρτυρα ἐν δίκῃ.
ὕποπεπτηῶτες οἱ ἐπ. A, βλ. ὑποπτήσσω.

ὕποπέρδομαι A, πέρδομαι ἀθορύβως.
ὕποπερίοδος ἢ N, γεωλ., χρον. διάστημα ἀποτε-
 λουῦν τμήμα γεωλογικῆς τινος περιόδου.
ὕποπεριάζω A, ἐπὶ ὠριμαζούσης σταφυλῆς: λαμ-
 βάνω ἐλαφρῶς μέλαιναν χροίαν.
ὕποπετάννυμι A, ἀπλώνω κάτωθεν. 2 μέσ., ἐπὶ
 ἐκτάσεως γῆς: ἐκτείνομαι, ἀπλοῦμαι.
ὕποπέτασμα-ατος τὸ A, ὑπόστρωμα, ταπέτο.
ὕπόπετρος-ον A, ὁ κάπως πετρώδης.
ὕποπεψία ἢ N, μειωμένη πεπτικὴ ἱκανότης.
ὕποπιέζω A, ἐλαφρῶς πιέζω.
ὕποπιθηκίζω A, πιθηκίζω κάπως.
ὕπόπικρος-ον AN, ὁ ὀλίγον τι πικρός, πικρούτσικος.
ὕποπίμπλαμαι A, πληροῦμαι. 2 καλύπτομαι ὑπό.
 3 ἐπὶ γυναικὸς ὡς πρὸς τέκνα: κτῶμαι πολλά.
ὕποπίμπρημι A, πυρπολῶ, βάζω φωτιά. 2 καίω
 ὡς ἐπὶ νεκρικῆς πυρᾶς.
ὕποπίνω A, πίνω εἰς μετρίαν δόσιν. 2 σιγοπίνω.
 3 ἢ μτφ. ὑποπεπωκῶς ὁ, ὁ ἐλαφρῶς μεθυσμένος.
ὕποπίπτω AN, ὑφίσταμαι κατάπτωσιν, μειοῦμαι A.
 2 A πίπτω ἐμπροσθὲν τινος, προσπέφτω. 3 A
 μτφ. κολακεύω. 4 A καθυστερῶ. 5 A ὑποκου-
 πτω εἰς τινα. 6 A εἰσδύω ὑπὸ κάτω, χώνομαι.
 7 μτφ. γίνομαι αἰσθητός, ἀντιληπτός. 8 A ἐπὶ
 προσ.: καταπίπτω ὑφιστάμενος τὴν δύναμιν ἢ
 τὴν ἐπίδρασιν τινος. 9 A καταπίπτω εἰς ἐρεί-
 πια, γκρεμίζομαι. 10 A ἐπὶ τόπων: ὑπόκειμαι.
 11 A μτφ. ὑπόκειμαι εἰς προσβολὴν τινος. 12 A
 ἐπὶ γεγονότων: ἐπέρχομαι. 13 A περιλαμβάνο-
 μαι εἰς τινα τάξιν, εἰς τι σύστημα. 14 N δια-
 πράττω σφάλμα, ἀμάρτημα.
ὕποπσιῶ(-όω), ἀττ. -τῶ, A, ἐν αἰσχρᾷ σημ.: κα-
 λαφατίζω βλ. λ. 2.
ὕποπλάκιος-ον A, ὁ ὑπὸ τὸ ὄρος Πλάκος.
ὕποπλασία ἢ N, ἱατρ., ἀνεπάρκεια τῆς πλαστικῆς
 ἱκανότητος τῶν ἰσθῶν.
ὕποπλάτιος-ον N, ἀνατ., ὁ ὑπὸ τὴν ὠμοπλάτην.
ὕπόπλεος-ον, ἀττ. -ως-ων, A, ὁ ἀρκετὰ γεμάτος.
 2 πλήρης, πλημμυρισμένος.
ὕποπλεύριος-ον N, ἀνατ., ὁ ὑπὸ τὰς πλευρὰς τοῦ
 θώρακος κείμενος.
ὕποπλέω AN, πλέω ὑπηνέμως παρά τινα τόπον.
ὕποπλοίαρχος ὁ N, ἀξιωματικός κ. βαθμὸς μεταξὺ
 ἀντιπλοίαρχου κ. πλωτάρχου ἐν τῷ πολεμικῷ
 ναυτικῷ. 2 ἐν τῷ ἐμπορικῷ ναυτικῷ: ὁ δεῦτερος
 πλοίαρχος τοῦ πλοίου.
ὕπόπλος ὁ A, πλοῦς κάτωθεν σκέπης τινός.
ὕποπνέω AN, ἐπὶ ἀνέμου: πνέω, φυσῶ ἐλαφρῶς.
ὕποπόδιον τὸ AN, πᾶν τὸ τιθέμενον ὑπὸ τοὺς πό-
 δας καθήμενου διὰ νὰ πατήῃ ἐπ' αὐτοῦ. 2 N
 μτφ. ἐκεῖνος, ὃν ποδοπατεῖ, περιφρονεῖ τις.
ὕποποιῶ(-έω) A, ὑποτάσσω. 2 προξενῶ κατὰ
 μικρόν. 3 μέσ., οἰκειοποιοῦμαι. β) προσποιῶμαι.
ὕποπόλιος-ον A, ὁ οὗ ἢ κόμη ἀρχίζει νὰ ἀσπρίζῃ.
ὕποπολλαπλάσιον τὸ N, τὸ πηλίκον τῆς διαίρε-
 σεως ἀριθμοῦ διὰ τινος διαιρέτου του.
ὕποπομπή ἢ ποιητ. A, ὀδηγία, διαταγή.
ὕποπορεύομαι A, βαδίζω κρυφὰ ἢ ὑπὸ τι.
ὕπόπορτις-ιος ἢ A, μτφ. μήτηρ ἔχουσα νεογνόν.
ὕποπρακτορεῖον τὸ N, παράρτημα κεντρικοῦ τινος
 πρακτορείου. Οὐσ. ὑποπράκτωρ-ορος ὁ, διευθυν-
 τῆς ὑποπρακτορείου.
ὕποπράσινος-ίνη-ον N, πρασινωπός.
ὕποπρίω A, τρίζω ἐλαφρῶς ἢ κρυφίως.
ὕποπροξενεῖον τὸ N, προξενεῖον κατωτέρας τάξεως,
 ὑποδεεστέρας σημασίας. 2 ἢ ἀρχή, τὸ οἶκημα
 ἢ τὸ γραφεῖον τοῦ ὑποπροξένου.
ὕποπρόξενος ὁ N, προξενικός ὑπάλληλος κατώτε-
 ρος τοῦ προξένου γ' τάξεως, κ. ὁ βαθμὸς του.